

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/246/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5914202079
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5914202079.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, proti odporkyni: O. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX J. J. XXXX, štátna občianka SR, zastúpenej spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, v konaní o zaplatenie sumy 1.286,34 Eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa a odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/64/2014-60 zo dňa 17. 06. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/64/2014-60 zo dňa 17. 06. 2014 vo výroku, ktorým súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/64/2014-60 zo dňa 17. 06. 2014 vo výroku o trovách konania tak, že navrhovateľ je p o v i n n ý nahradíť odporkyni trovy konania v sume 315,20 Eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, ktoré je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Navrhovateľ je p o v i n n ý nahradíť odporkyni trovy odvolacieho konania v sume 69,45 Eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, na účet spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.286,36 Eur spolu s 9% ročným úrokom z omeškania od 24.06.2012 až do zaplatenia, zamietol. Vychádzal z toho, že navrhovateľ poskytol odporkyni titulom revolvingového úveru sumu 2.233,13 Eur a odporkyňa mu splatila celkom čiastku 3.095,10 Eur. Konštatoval, že revolvingová úverová zmluva, na základe ktorej navrhovateľ poskytol odporkyni predmetný úver je neplatná pre jej nejasnosť a nezrozumiteľnosť. Aj v prípade platnosti predmetnej zmluvy však v nej absentujú zákonné náležitosti upravené v ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho sa jedná o úver bez poplatkov a bezúročný v zmysle § 4 ods. 3 cit. zákona. Zároveň konštatoval, že dohoda o výške úrokov v miere 68,83% ročne z poskytnutých finančných prostriedkov je v rozpore s dobrými mravmi, a takýto výkon práva nemôže požívať právnu ochranu. Keďže sa jednalo o úver bezúročný a bez poplatkov a odporkyni dlh voči navrhovateľovi zanikol jej splnením, prvostupňový súd vyhodnotil návrh navrhovateľa ako nedôvodný.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal odporkyni, ktorá mala vo veci plný úspech právo na náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie a bránenie práva. Za účelne vynaložené trovy konania považoval pritom ich sumu vo výške 208,35 Eur, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia (za 3 úkony právnej služby vo výške 61,40 Eur, účtované v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., ku ktorým v zmysle ust. § 16 ods. 3 cit. vyhl. prináleží advokátovi režijný paušál v sume príslušnej za rok 2014 - 3 x 8,04 Eur, spolu 24,12 Eur).

Pokiaľ si advokát odporkyne uplatnil tarifnú odmenu vypočítanú z hodnoty veci, ktorá zahŕňala istinu, úrok z omeškania a trovy konania uplatnené navrhovateľom, na takýto jeho postup nebol zákonný podklad. Z tohto dôvodu okresný súd vypočítal tarifnú odmenu právneho zástupcu odporkyne z istiny 1.286,34 Eur, rovnako ako pri vyrubení súdneho poplatku z návrhu na začatie konania.

Zároveň prvostupňový súd nepriznal právnomu zástupcovi odporkyne navrhovanú náhradu za stratu času, spojenú s cestou z Košíc do Ružomberka a späť, ani cestovné s poukazom na skutočnosť, že v mieste sídla súdu alebo aj v mieste prechodného pobytu odporkyne je dostatočný počet advokátov, ktorí mohli odporkyňu zastupovať. Zároveň súd nespochybnil právo na voľbu advokáta, no pokiaľ si účastník zvolí právneho zástupcu v konaní, ktoré nie je skutkovo ani právne komplikované a bližšie túto svoju voľbu nezdôvodní, je povinný znášať náklady na cestovné a stratu času sám, aj keď bol v konaní úspešný.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa alternatívne domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho návrhu vyhovie v celom rozsahu, alebo navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

Odvolanie odôvodnil iba „jednoduchým“ odkazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), h) O.s.p. a podľa § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p., tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné a arbitrárne, v dôsledku rozporu skutkových záverov súdu s obsahom zmluvy a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia.

Zároveň proti tomuto rozhodnutiu podala v zákonom stanovenej lehote aj odporkyňa, a to proti jeho výroku o trovách konania, v ktorom sa domáhala, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku tak, že okrem náhrady trov konania vo výške 208,35 Eur priznal odporcovi aj náhradu za stratu času a cestovné náklady v súhrnnej výške 240,85 Eur. Súčasne si uplatnil voči navrhovateľovi aj trovy odvolacieho konania v celkovej sume 69,45 Eur.

Uviedol, že účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru odvolateľky závery okresného súdu o potrebe odôvodnenia voľby právneho zástupcu odporkyne nemajú žiaden zákonný základ. Okrem toho, konajúci súd odporkyňu žiadnym spôsobom nevyzval, resp. neupozornil na potrebu odôvodnenia takejto voľby. Uvedeným postupom súdu jednoznačne došlo k odňatiu práva odporkyne konať pred súdom. Navyše, išlo o špecifický spor spotrebiteľského charakteru, založeného medzi navrhovateľom a odporkyňou zmluvou o úvere, keď prevažná väčšina zásadných noriem spotrebiteľského práva a spotrebiteľských vzťahov bola vytvorená rozhodnutiami súdov, a v prípade bežnej advokátskej kancelárie, ktorá sa podrobne nezaobrá problematikou spotrebiteľských sporov by bola dôvodná obava, že by došlo k opomenutiu poukázania na podstatné skutočnosti. Práve kancelária právneho zástupcu odporkyne sa venuje výlučne problematike spotrebiteľského práva, a teda aj s ohľadom na túto jej špecializáciu nemožno výber občana obmedziť. Odporkyňa si nezvolila advokáta „z opačného konca republiky“, pričom ako spotrebiteľ nemá taký priestor výberu právneho zástupcu, ako majú iné, najmä podnikateľské subjekty práva. Spotrebiteľia z dôvodu obavy vysokých nákladov vyhľadávajú právnu pomoc advokátov spravidla v kritických situáciách tak, ako tomu bolo aj v súdnej veci, v ktorej odporkyňa oslovila advokátsku kanceláriu, ktorá ju zastupuje so žiadosťou o pomoc po obdržaní platobného rozkazu, ktorý v zmysle zákona nemal byť súdom vôbec ani vydaný. Práve z dôvodu porušenia povinností súdu prvého stupňa, ktorý vydal takéto rozhodnutie v skrátrenom konaní je nepochopiteľný jeho ďalší postup, keď napriek úspechu odporkyne v konaní nepriznal jej časť trov právneho zastúpenia, a to cestovné a náhradu za stratu času. Ust. § 150 O.s.p. umožňuje súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania prihliadnuť výnimočne na zvláštnosti prejednávanej veci a prispieť tým k odstráneniu prípadnej tvrdosti, ktorú by inak vyvolalo uplatnenie jednotlivých zásad, na ktorých spočíva rozhodovanie o náhrade trov konania. Úvaha súdu, či sú splnené procesné predpoklady pre aplikáciu tohto ustanovenia musí vždy vychádzať z posúdenia všetkých relevantných okolností konkrétnej veci, vrátane okolností demonštratívne uvedených v druhej vete § 150 ods. 1 O.s.p.. Predmetné ustanovenie preto nemožno interpretovať tak, že súdu umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému

účastníkovi konania. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná. Rozhodnutie okresného súdu je v rozpore aj s ustálenou judikatúrou, napr. uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/21/2009 zo dňa 09.11.2010.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhla napadnutý rozsudok okresného súdu vo veci samej (veta prvá výroku rozsudku) ako vecne správny potvrdiť. V časti druhého výroku navrhla rozhodnúť v súlade s jej opravným prostriedkom.

Uviedla, že vzhľadom na to, že navrhovateľ nešpecifikoval dôvody svojho opravného prostriedku, a ani relevantne neodôvodnil opodstatnenosť jeho podania, nie je zo strany odporkyne podrobnejšie sa k jeho odvolaniu vyjadriť. Napadnutý rozsudok však odporkyňa považuje za vecne správny.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporkyne písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu vo veci samej (veta prvá výroku rozsudku) podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a vo výroku o trovách konania podľa § 220 rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že priznal odporkyni náhradu trov prvostupňového konania v časti cestovného, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 205 ods. 3 O.s.p. je odvolací súd viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj konkrétnymi dôvodmi odvolania, ktoré účastník konania vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto oprávneného prostriedku. Nadväzne krajský súd napadnuté rozhodnutie posudzoval predovšetkým z hľadiska odvolacích dôvodov označených odvolateľom - navrhovateľom.

Odvolací súd zdôrazňuje zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a súvisiacu viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi. Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní (medzi ktoré súdená vec jednoznačne patrí) nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených, konkrétnych námietok. Z tohto aspektu je zjavné, že v odvolaní absentuje akákoľvek úvaha/protiargumentácia ohľadne individuálne konštatovaných vecných dôvodov, ktoré okresný súd viedli k čiastočnému zamietnutiu návrhu.

Inými slovami, odvolateľ rezignoval na relevantnú reakciu na ktorýkoľvek z nosných dôvodov (t.j. najmä neprijateľnosť ročnej úrokovej sadzby a odplaty za poskytnutý úver, výška ktorých je v rozpore s dobrými mravmi, či neplatnosť úverovej zmluvy v tejto jej časti), na ktorých okresný súd založil svoje meritórne rozhodnutie. Dôsledky takéhoto postupu idú výlučne na ťarchu odvolateľa a musia nevyhnutne viesť k potvrdeniu rozsudku.

Navrhovateľ v prejednávanej príhode neuviedol absolútne žiadne konkrétne skutkové, či právne dôvody, ktoré by mohli (čo i len teoreticky) spochybníť závery okresného súdu. Výslovné vymedzenie odvolacieho dôvodu spôsobom - „odvolanie proti rozsudku navrhovateľ podáva z týchto dôvodov:

- podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a písm. h) Občianskeho súdneho poriadku,

- podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d) a písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“

je maximálne všeobecné, účelové a popierajúce zákonom definovaný charakter sporového/ kontradiktórneho konania. Podstatou takto vymedzených odvolacích dôvodov je prenesenie procesnej aktivity v plnom rozsahu na (odvolací) súd; čo je však neprípustné. V ich zmysle by fakticky odvolací súd z úradnej povinnosti vykonal prieskum napadnutého rozsudku bez ohľadu na - z hľadiska zákonom určených povinností - pasivitu účastníka/odvolateľa. Uvedené by bolo nielen v rozpore so základnými princípmi sporového konania, ale v konečnom dôsledku i v príkrom rozpore s ústavnou zásadou rovnosti účastníkov.

S určitým zjednodušením, ale presne zodpovedajúcim spôsobu uplatňovania práva odvolateľom, na vecný odvolací prieskum by stačilo účastníkovi uviesť „podávam odvolanie, lebo nesúhlasím s rozhodnutím súdu prvého stupňa a žiadam jeho rozhodnutie preskúmať“. Nutnosť neakceptovania takéhoto prístupu (odvolateľom minimálne naznačovaného) je úplne zrejmá. Do určitej miery daný postup hraničí až so zneužívaním základného práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Len na okraj krajský súd dodáva, že v prípade odvolania navrhovateľa sa nejedná o neúplné odvolanie, v ktorom by chýbalo vymedzenie jeho dôvodov. Navrhovateľ absolútne vedome („s plnou vážnosťou“) uviedol dôvody tak, ako sú citované vyššie. Ide teda „len“ o zjavné pochybenie (zrejme i účelovo motivované) na strane odvolateľa, ktorý je navyše zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Zároveň odvolaciu súdu sú z úradnej povinnosti (§ 121 O.s.p.) známe i ďalšie prípady totožného neadekvátneho postupu navrhovateľa pri využití práva podať odvolanie proti meritórnemu rozhodnutiu (Krajského súdu v Žiline 10Co/796/2014 vo veci Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 5C/31/2014, či Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/760/2014 vo veci Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 7C/32/2014).

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok v meritórnej časti ako vecne správny.

Odvolací súd sa však nestotožnil s dôvodmi, pre ktoré nepriznal odporkyni ako úspešnej účastníčke v konaní náhradu trov v časti trov právneho zastúpenia, a to náhradu cestovných výdavkov a náhradu za stratu času s odôvodnením, že v mieste sídla súdu alebo v mieste prechodného pobytu odporkyne je dostatočný počet advokátov, ktorí ju mohli zastupovať, keď zároveň konštatoval, že sa nejedná o skutkovo ani právne komplikovanú vec, pričom svoju voľbu odporkyňa žiadnym spôsobom neodôvodnila.

Podľa názoru odvolacieho súdu, rozhodnutie o náhrade trov konania (v časti nepriznania cestovného) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil, pokiaľ dospel k záveru o neúčelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia odporkyňou v prípade uplatnenia náhrady cestovných výdavkov (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Obsahom práva na právnu pomoc garantovaného článkom 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je možnosť každého na základe vlastnej úvahy zvoliť si zástupcu v konaní pred súdom, výmuc prípady obligatorného zastúpenia. Je totiž výsostným (slobodným) právom účastníka rozhodnúť, koho ustanoví za svojho zástupcu v konaní pred súdom. Možnosť tejto voľby (úvahy) zákon neobmedzuje ani iným spôsobom nevymedzuje; jej kritériá sú autonómnou vecou účastníka konania. Ako svojho zástupcu si účastník môže vždy zvoliť advokáta (§ 25 ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Práva úprava príkladmo uvádza, že trovami konania sú najmä hotové výdavky účastníkov konania a ich zástupcov (§ 137 O.s.p.); takými sú aj odmena advokáta, náhrada hotových výdavkov i náhrada za stratu času spojené s jeho činnosťou, obsahovo vymedzené príslušnými predpismi. Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom v spore, ako i skutočnosť, či nie sú splnené podmienky pre postup podľa § 150 O.s.p.; nie je rozhodujúce, či je tomu tak pri uplatnení práva alebo jeho bránení. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Vychádzajúc z princípu úspechu v spore odvolací súd priznal odporkyni právo na náhradu trov prvostupňového konania, a to jednak za úkony právnej služby (tak ako ich špecifikoval v napadnutom rozhodnutí prvostupňový súd) a nákladov vynaložených na cestovné v celkovej sume 106,85 Eur, ktoré považoval za účelne vynaložené trovy. Toto cestovné na trase Košice - Ružomberok a späť, t. j. 2 x 194 km, celkom za 388 km, pri hodnote amortizácie vozidla 0,830 = 71,00 Eur a cene paliva za 1 liter s DPH 1,49 Eur a priemernej spotrebe použitého motorového vozidla 6,20 litrov/100 km podľa technického preukazu použitého motorového vozidla značky Opel Astra, EČV: KE 264 HO, čo celkom činí náhradu nákladov za dopravu 106,85 Eur (§ 16 ods. 4 v nadväznosti na § 15 písm. a) vyhlášky (388 km á 0,183 Eur/km + [(3,8 x 6,2 litera) x 1,490 Eur/liter] = 6,85 Eur). Celkom teda náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré boli vynaložené v súvislosti s prvostupňovým konaním právnym zástupcom odporkyne účelne predstavuje sumu 315,20 Eur, ktoré v súlade s ust. § 149 ods. 1 O.s.p. odvolací súd uložil navrhovateľovi zaplatiť v prospech odporkyne na účet jej právneho zástupcu.

Zároveň odvolací súd dospel k záveru, že náhrada za stratu času nepatrí účastníkovi zastupovanému advokátom, ak dotknutý úkon právnej služby nie je vykonaný samotným advokátom, ale jeho advokátskym koncipientom.

Možno súhlasiť s tvrdením odvolateľa o prípravnom charaktere praxe advokátskeho koncipienta u advokáta, ktorej účelom je nadobudnúť vedomosti a osvojiť si skúsenosti potrebné na výkon advokácie (napr. § 64 ods. 2 zákona č. 586/2033 Z. z. o advokácii, ďalej aj „ZoA“). Advokát z titulu svojho zápisu do zoznamu advokátov, ktorý vedie Slovenská advokátska komora (§ 2 ods. 1 ZoA), je samostatne spôsobilý vykonávať povolanie advokáta, pri výkone ktorého je nezávislý (§ 2 ods. 2 ZoA). Na rozdiel od neho, advokátsky koncipient vykonáva svoju činnosť - právnu prax - pod vedením a dohľadom advokáta (§ 64 ods. 2 ZoA) a pri jej výkone je povinný postupovať (aj) v súlade s pokynmi advokáta (§ 64 ods. 3 ZoA); jeho pracovný pomer sa spravuje pracovnoprávnymi predpismi (§ 64 ods. 1 ZoA).

Z uvedeného vyplýva, že z principiálneho/statusového hľadiska nie sú advokát a advokátsky koncipient v rovnakom/totožnom právnom postavení. Práve predmetné rozdielne (statusové) právne postavenie je rozhodujúce v rámci riešenia posudzovanej otázky.

Na uvedenom - určujúcom hľadisku - nič nemení skutočnosť, že advokátsky koncipient vykonáva úkony v mene advokáta a na jeho účet a že tieto úkony sú (zhodne ako úkony advokáta) považované za úkony (zastupovaného) účastníka konania.

Účelom náhrady za stratu času je finančne kompenzovať advokátovi to, že počas cesty z jeho sídla do miesta úkonu právnej služby nemôže bezprostredne vykonávať odbornú činnosť advokáta, ktorú by vykonával, ak by necestoval. Normotvorca akceptoval prezumovanú vysokú kvalifikovanosť právnych služieb (až) do tej miery, že považoval za adekvátne osobitne „honorovať“ aj cestovanie advokáta na úkon právnej služby. Tomu tiež zodpovedá relatívne vysoká peňažná hodnota náhrady za stratu času, ktorá v roku 2015 predstavuje 13,98 Eur za každú, aj začatú polhodinu. Len pre porovnanie je žiaduce uviesť, že zatiaľ čo náhrada za stratu času advokáta je za 1 hodinu cca 28,00 Eur, priemerná hodinová mzda v národnom hospodárstve činí len niečo vyše 5,00 Eur. Predmetná vysoká (právnym predpisom predpokladaná) odbornosť činnosti advokáta má však aj svoj formálny rozmer a tým je (okrem iného) zloženie/uznanie príslušnej skúšky, či zapísanie do zoznamu advokátov.

Uvedené formálne náležitosti advokátsky koncipient zo samotnej podstaty svojho postavenia nie je spôsobilý splniť. Nadväzne je náležitým záver o tom, že advokátskemu koncipientovi neprislúcha náhrada za stratu času v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.

Advokátsky koncipient je v pracovnom pomere s advokátom a v prípade cestovania v súvislosti s poskytovaním právnej služby ide na jeho strane o služobnú cestu, vo vzťahu ku ktorej by do úvahy prichádzala náhrada cestovných výdavkov v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách. Jedná sa totiž o plnenie pracovných povinností v rámci pracovného času, za ktorý patrí advokátskemu koncipientovi mzda. Advokát, ktorý advokátskeho koncipienta zamestnáva, môže pritom počas tohto času vykonávať odbornú prácu ako advokát.

Ak by súd priznal účastníkovi náhradu za stratu času aj za čas strávený cestou zo sídla advokáta do sídla súdu a späť vykonanou advokátskym koncipientom, potom by za tento čas získal advokát príjem z výkonu vlastnej odbornej práce (ktorú vykonával, lebo on sám necestoval), ako aj z náhrady za stratu času, ktorá však má byť práve kompenzáciou nutnosti cestovania.

Konštatované závery sú dôležité i vo vzťahu advokát-klient, v ktorom - pokiaľ zmluvné dojednanie nie je iné - si advokát môže nárokovať len na tie plnenia, ktoré vyplývajú z právneho predpisu (vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z.), vrátane nárokov na náhradu za stratu času. Inými slovami, ak právnenému zástupcovi v konkrétnej veci dotknutá náhrada neprislúcha, nie je oprávnený si ju uplatňovať ani voči zastupovanému subjektu. Za situácie, že cestovanie sa týkalo advokátskeho koncipienta, ani zastúpený účastník, ktorému táto náhrada trov konania nebola súdom priznaná, nie je povinný zaplatiť advokátovi náhradu za stratu času.

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepriznal odporkyni trovy predstavujúce trovy právneho zastúpenia - náhradu za stratu času.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že odporkyni priznal ich náhradu. Navrhovateľ vo veci samej nemal v tomto štádiu konania úspech, a preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na ich náhradu.

Naproti tomu úspešná odporkyňa si náhradu aktuálneho odvolacieho konania uplatnila a to vo výške 69,45 Eur, vychádzajúc z tarifnej odmeny podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.

z., a to za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa z 13.08.2014 (§ 14 ods. 1 cit. vyhl.) v sume 61,41 Eur + režijný paušál v sume 8,04 Eur, účtovaný v zmysle § 16 ods. 3 cit. vyhl.. Preskúmaním týchto trov odvolací súd dospel k záveru, že tieto trovy boli vynaložené účelne. Zároveň v súlade s ust. § 149 ods. 1 O.s.p. priznané trovy odvolacieho konania v celkovej sume 69,45 Eur odvolací súd uložil zaplatiť navrhovateľovi na účet advokáta, ktorý zastupuje odporkyňu v tomto konaní.

Vo vzťahu k opravnému prostriedku podanému odporkyňou odvolací súd konštatuje, že s poukazom na pomer úspechu a neúspechu odporkyne a navrhovateľa v tejto časti, žiadnemu z účastníkov náhrada trov konania neprináleží (§ 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.